

ÚVODNÍ SLOVO	3
<i>To jsme se nasmáli (aneb Úkol do češtiny).</i> Benjamin Levíček (G2)	3
OHLÉDNUTÍ	4
<i>Slavnostní zahájení školního roku</i>	4
<i>Adaptační pobyty prvních ročníků</i>	6
<i>Poznávací zájezd do Anglie</i>	8
<i>Slavnostní otevření Školního klubu Kotva</i>	9
<i>Den církevních škol brněnské diecéze</i>	10
<i>Návštěva z partnerké školy sv. Františka Assiského v Levoči</i>	11
<i>Exkurze maturantů do Prahy</i>	12
<i>Atentát na Heydricha aneb Zamyšlení jedné oktávanky</i> Anna Kasanová (G8)	13
AKTUÁLNĚ	15
<i>Jaký by měl být můj prezident aneb Jak to vidí kvinta</i>	15
ROZHOVOR	18
... s <i>Pepou Přehnalem</i> . Michala Marečková, Matěj Standara (G3)	18
ANKETA	20
<i>Čeho byste chtěli během tohoto školního roku dosáhnout?</i> Helena Císařová, Simona Kapitániková (G3)	20
STUDENTSKÁ TVORBA	21
<i>Zaplály koruny stromů.</i> Petr Hanák (G5)	21
<i>Přátelství</i> Aneta Zelenková, Anna Múdra, David Lang, Klára Buchničková (G8)	21
RECENZE	24
<i>Jeffery Deaver: Zapadákov.</i> Petr Hanák (G5)	24
ZAJÍMAVOSTI. Tomáš Javora (G3)	25
VTIPY. Aneta Vobořilová (G3)	25

To jsme se nasmáli (aneb Úkol do češtiny)

*V Brně se nachází vila Tugendhat,
KFC, Quick bistro i McDonald.*

*Mimo Brno, no prostě kdesi,
rozprostírají se nádherné lesy.*

Možná si myslíte, že jsem si vybral téma *Brno, mé město*, ale není tomu tak. V lesích, o kterých jsem mluvil, jsme totiž měli puťák a ten se samozřejmě neobešel bez komplikací.

V puťákové skupince jsme byli všichni nevidomí. Dostali jsme popis cesty, podle kterého jsme měli dojít trasu dlouhou 10 km z Veverské Bitýšky do Maršova. Trasu jsme měli dojít nejpozději v 16:50, protože v 17:00 nám jel poslední autobus zpět do Veverské Bitýšky.

První problém však nastal již při prvních 500 metrech. Ty jsme šli totiž asi hodinu. Problém byl v tom, že jedna část skupinky si myslela, že jdeme správně, druhá část skupinky ale tvrdila, že ne, a že se musíme vrátit. Tak jsme chodili pořád tam a zpět a tam a zpět, až jsme nakonec zjistili, že jsme šli správně. Další úsek byl asi 3,5 km. Ten se obešel bez větších komplikací, jen jsme si nevšimli několika orientačních bodů, ale to jsme moc neřešili a bylo to dobře.

Poté jsme si dali obědovou pauzu a šli dál. Celkem dlouho se nic zvláštního nepřihodilo. Nebyli jsme v žádném stresu, nehádali jsme se a vše bylo tak, jak má být. Jenže... Narazili jsme na jednu dost nepříjemnou překážku. A řekl bych, i dost páchnoucí. Asi 300 metrů před námi byly kobylince. Navíc v popisu jsme měli napsáno tohle:

Cituji:

„Po krátké chvíli se cesta stočí doprava a čekat vás bude adrenalinová cesta s koňskými koblihami. Dobrou chuť! Je možné, že uslyšíte zvuk, který vám bude chtít pomoci obejít tyto megabobky, protože jsou po celé cestě po různých místech. Dá se do nich zabořit i celá bota. Je ale možné, že zvuk neuslyšíte a budeme chtít, abyste je rozšlápli, a tím si cestu vychutnali.“

Tak jsme šli vstříc novému dobrodružství. Naštěstí nám naši vedoucí zvuk pustili, takže jsme se překážce zdárně vyhnuli.

Poté jsme museli spěchat na autobus, protože již bylo pozdě. V jednu chvíli nám vedoucí řekli, že jdeme prostředkem silnice, což zrovna bezpečné nebylo. Když jsme byli zhruba 1 km od autobusové zastávky, zbývalo 5 minut do odjezdu posledního autobusu. A ač jsme se snažili sebevíc, autobus jsme asi o 3 minuty nestihli.

Zpět jsme museli jít pěšky, ale předtím jsme si zašli na pití do hospody. A tam nám vedoucí řekli, že zjistili špatné jízdni řady a že autobusy do Veverské Bitýšky jezdí každou hodinu a že pojedou další. A to bylo radosti!

U puťáku jsme se opravdu nasmáli. Shrnuli jsme jej do krátkého pokřiku. Ale nemusíte se bát. Křičet tady nebudu, jen jej řeknu.

*Překážky jsme překonali,
v hospodě se nabumbali.*

*Měli jsme i dostihy
přes velký koňský koblihy.
Že jsme došli, to už víte,
Nás se jen tak nezbavíte.*

Slavnostní zahájení školního roku
Brno, kostel sv. Augustina,
4. 9. 2017

Foto © Dominik David, Člověk a víra

Adaptační pobyty prvních ročníků

PL1: Orlí hnízdo, 4. – 7. 9. 2017

PMP1: Videč. Paseky, 4. - 7. 9. 2017

G1: Šafov, 4. - 8. 9. 2017

Je 4. září. Nespočetně mnoho studentů jde zpátky do školy, a někteří dokonce do školy nové. Myslím, že jsem nebyla jediná, která byla nervózní a bála se, že třeba nezapadne a že ji nebude mít v nové škole nikdo rád, ale v okamžiku, kdy jsem vešla do třídy a všichni se na mě podívali s úsměvem na tváři, se tyto obavy rozplynuly. Postupem času přišlo zjištění, že jsem si lepší třídu snad ani přát nemohla.

Na adaptačním pobytu se naše třída stala skvělým kolektivem, a to nejen naší zásluhou, ale také zásluhou všech pedagogů, kteří tam s námi byli, a také pěti úžasných studentek 3. a 4. ročníku naší nové školy. Ty měly pro nás skvělý program a připravovaly nám výborná jídla. Mnohokrát jsme si ve skupinkách museli pomáhat a navzájem se podporovat, což všichni skvěle zvládli a nikdy nenechali své nové spolužáky a zároveň také kamarády v něčem samotné. (...)

Bylo to opravdu kouzelné a nezapomenutelné. Za ty čtyři dny na adaptačním pobytu jsme se dokázali spřátelit a vytvořit si spoustu krásných zážitků, na které nikdy nezapomeneme.

Vendula Křížová (PMP1)

Myslím, že můžu za všechny říct, že se nám tento adaptační pobyt nakonec líbil a že na zážitky z něj nikdy nezapomeneme. A tímto chci moc poděkovat naší třídní profesorce Svrčulové, panu profesoru Veselému a Hubáčkovi, ale hlavně holkám z PMP4 a PMP3, které pro nás vše tak krásně připravily.

Zdislava Zemanová (PMP1)

Ve dnech 4. – 7. 9. 2017 jsme se s novou třídou vydali na adaptační pobyt do Beskyd na Krásnou samotu. Hned první den jsme se navzájem začali poznávat. Sice jsme se už víceméně znali z Facebooku a přijímaček, ale ne všichni a ne úplně.

Na chalupě na nás čekaly studentky 3. a 4. ročníku, které nám po celou dobu vařily a staraly se o jídlo, které bylo velice dobré. Program jsme měli pestrý, ale nejvíce mě potěšilo, že se o polední přestávce kompletně celá třída sešla v jednom z pokojů a zpívala si. „Adapták“ jsem si moc užila a myslím si, že mám tu nejlepší třídu a nejlepší třídní učitelku, jakou jsem mohla mít!

Michaela Nováková (PMP1)

Foto © archiv CMGaSOŠPg Brno

**Poznávací zájezd do Anglie
Londýn, Stonehenge, Oxford,
Canterbury a mnoho dalších míst
8. – 16. 9. 2017**

Foto © archiv CMGaSOŠPg Brno

**Slavnostní otevření
Školního klubu Kotva
Brno, CMGaSOŠPg, 19. 9. 2017**

Foto © archiv CMGaSOŠPg Brno

**Den církevních škol
brněnské diecéze
Brno, Moravské nám., 20. 9. 2017**

Foto © Karel Pazourek, Člověk a víra

Lercháč – již jedenáctý ročník!

Návštěva z partnerké školy sv. Františka Assiského v Levoči Brno, 24. – 27. 9. 2017

Ve dnech 24 - 27. 9. 2017 naše škola přivítala slovenské studenty ze spřátelené školy Gymnázium sv. Františka Assiského v Levoči.

Koncem minulého školního roku jsme měli příležitost podívat se společně s paní učitelkou Krchňákovou a Jaškovou na Slovensko do Levoči, kde jsme si užili nejen stmelovací hry, ale i výlety a chemické pokusy. A právě koncem září se slovenští studenti, kteří se o nás při předchozí návštěvě starali, podívali i k nám do Brna. Své kamarády jsme si vyzvedli v neděli večer na Zvonařce a šli je představit svým rodinám.

Nadcházející den jsme je ještě jednou slavnostně přivítali a zahráli si nějaké společné hry. Odpoledne jsme s panem učitelem Štěpánkem poznávali historii i terén našeho města Brna. A večer jsme si mohli zablblnout v jump parku.

V úterý jsme se jeli projít k Macošě. Navštívili jsme i Punkevní jeskyně, kde jsme se projeli na lodičkách. Tento krásný, ale náročný den jsme zakončili společnou mší sv. ve Křtinách.

Ve středu jsme se už bohužel museli s přáteli rozloučit, ale ještě před tím jsme strávili nějaký čas společně ve VIDĚ. Po obědě ve školní jídelně jsme si ještě zahráli nějaké hry a pak už nastal čas loučení.

Někteří jsme se už dohodli na společné návštěvě mimo školu a určitě jsme díky tomuto výměnnému pobytu získali i spoustu nových přátelství.

Studenti G6 a PL2

Foto © archiv CMGaSOŠPg Brno

Exkurze maturantů do Prahy

G8: 16. – 18. 10. 2017

PL4: 18. – 20. 10. 2017

PMP4: 30. 10. – 1. 11. 2017

Foto © V. Vaňková G8 a archiv PL4

Atentát na Heydricha aneb Zamyšlení jedné oktávánky

V rámci naší exkurze do Prahy jsme jednoho říjnového dopoledne navštívili pravoslavný chrám sv. Cyrila a Metoděje, tj. místo, kde svůj boj dobojovali parašutisté vyslaní českým exilovým protiněmeckým odbojem z Londýna s rozličnými misemi. Mezi nimi i Jozef Gabčík a Jan Kubiš – úspěšní atentátníci na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha. Tento akt vzpoury ještě zesílil nacistický teror v českých zemích. Podle odhadu zabili nacisté v reakci na atentát kolem dvou tisíců lidí, a aby Čechy zastrašili, a tak potlačili jakoukoli formu dalšího vzdoru, nechali vypálit obce Lidice a Ležáky. Čin však zároveň vzbudil velké ohlasy ve světě a přispěl zrušení Mnichovské dohody a příslibení obnovení předmnichovských hranic Československa.

• • •

Návštěva památníku heydrichiády se mě opravdu hluboce dotkla a zanechala ve mně silné dojmy, ale i mnoho otázek, které ve mně rezonovaly ještě dlouho poté. Opravdu silně jsem si uvědomila, že bychom tu skutečně nejspíš nestáli a nemluvili spolu (česky), nebýt činu Gabčíka a Kubiše. Vždyť nebýt atentátu, tak by naše země i náš jazyk možná navždy zanikly. Dosah tohoto činu mě opravdu uchvátil. Jednoho činu dvou lidí. Ale později mnou začala velmi silně hýbat ještě jiná myšlenka. Myšlenka na člověka. Na lidskou bytost a její lidská práva a svobodu. Není život člověka víc než zachování jazyka? Co dává atentátníkům

právo vzít do rukou život nejen svůj, ale i životy svých blízkých a ještě dál, životy dalších tisíců lidí? Co je ospravedlňuje? Jaká myšlenka? Jaký motiv? Ano, za svůj život odpovídáme, ale nemůžeme přece rozhodovat o životech druhých, riskovat je! Nebylo by lepší a morálně správnější umenšit se a připustit poněmčení, ale zachránit tak ty tisíce životů, kterými musela být splacena revolta dvou lidí? Nebyl tento čin spíše aktem hrdosti a pýchy, který stavěl národ nad lidskou bytost a její právo na život a na svobodu? Co je to za sílu, která Gabčíka a Kubiše hnala k tak velkému činu?

Tyto otázky v podstatě úplně převálcovaly původní pocit hrdosti, který ve mně zanechalo vědomí velikosti tohoto činu. Hrdosti na to, že jsem Češka. A přesvědčení, že bych měla být mnohem více vlastenec. Vždyť mám být na co hrdá, v dějinách našeho národa není jen strategické přebíhání na silnější stranu, nejsou tam jen zbabělci a takticky výhodné, ač možná trochu slabošské činy; máme i hrdiny a obrovské skutky! A tak málo Čechů si to uvědomuje, tak málo Čechů je skutečnými vlastenci! Tyto pocity sounáležitosti ve mně udupala jedna jediná myšlenka, myšlenka na lidskou bytost jako jednotlivce. Vždyť nebojuje zde odboj úplně stejnými zbraněmi, za stejně pokřivenou myšlenku, že národ je důležitý nade vše, že národu se jednotlivec musí podřídit a jeho život je zde pouhým nástrojem?

Ne. Ne, protože je tu ještě jeden aspekt, který jsem ochromená myšlenkou na všechny ty mrtvé, za které rozhodl někdo jiný, neviděla. Ještě jeden motiv, který ospravedlňuje a dává hluboký smysl celému činu, který ukazuje na jeho pra-

vou podstatu. A tím je boj proti zlu. Netolerování zla. Jak někteří velcí spisovatelé oné doby, kteří její špatnost a pokřivenost chápali a cítili více, než my kdy pochopíme a ucítíme, volali, být svobodný znamená jednat. Bez činů, bez angažovanosti, je lidstvo absurdní, bez příčiny. Proti zlu se musíme postavit činem, revoltou. Protože kdybychom to neudělali, tak ho tolerujeme, a tím k němu vlastně dáváme svůj souhlas. Nemáme se nechat svázat strachem, který se v nás zlo snaží a vždycky bude snažit probudit. Zlo a strach jdou často ruku v ruce. Pokud kvůli strachu nejednáme, necháváme tak zlo vítit nám svobodu, svázat nás.

Životy položené v boji proti systému nebyly položeny zbytečně, byly vyjádřením vzpoury a revolty proti zlu, výrazem svobody a lidství. Právě ony hlasitě zvolaly, že nesouhlasí se zlem, které je pácháno, se zhoubnou myšlenkou režimu! A právě jejich hlas nevyzněl do prázdna, ale pohnul spoustou dalších lidí, kteří také nemohli být lhostejní. Právě tyto životy položené v boji vybojovaly tuto bitvu proti zlu.

V díle *Mor* od Alberta Camuse se dočteme: „*Tato kronika nemůže být kronikou definitivního vítězství. Může být pouze svědectvím... Doktor Rieux věděl, co rozjásaný dav nevěděl, co však je možno přečíst v knihách, že totiž bacil moru nikdy úplně nezaniká a nezmizí, že může po desetiletí zůstat zalezlý v nábytku a v prádle, že trpělivě čeká v pokojích ve sklepích, v zavazadlech, v kapesnicích a starých papírech a že možná přijde den, kdy mor, k neštěstí i poučení lidstva, probudí své krysy a pošle je umírat do nějakého šťastného města.*“

Snažme se nebýt jen oním rozjásaným davem, který se raduje z předešlých vítězství, pomalu však zapomíná na nepřítel, proti kterému bojoval. Buďme ostražití vůči zlu, které je kolem nás, a buďme připraveni proti němu bojovat, aktivně, svým vlastním činem. Protože jak nám může ukázat příběh Gabčíka a Kubiše, čin jednotlivce má obrovský dosah a význam. I když by se možná vedle velkého nepřítel mohla zdát malá osobní vzpoura naprosto zanedbatelná, zbytečná a možná i směšná a naivní, opak je pravdou. Záleží na ní, má obrovskou cenu. Nenechme se tedy svázat strachem a bojujeme za dobro, za humanitu, za pravdu a demokratickou svobodu. Jsem přesvědčena, že v této době je boje za tyto hodnoty zvláště potřeba.

Anna Kasanová (G8)

Jaký by měl být můj prezident aneb Jak to vidí kvinta

O osobě prezidenta se v posledních letech dost mluví a nedá se říct, že by to byly samé pozitivní věci. Naopak se spíše řeší, jaký skandál kde provedl, co zase komu řekl a koho urazil, zkrátka a dobře, že jsme si nejvyššího představitele našeho státu nevybrali úplně nejlépe.

Jaký by ale takový prezident měl být? Kritizovat umí každý, ale jakého prezidenta by si tedy Česká republika představovala? Nu, jak vyplývá z úvodu, jedná se hlavně o jakousi reprezentační funkci. Z vlády naší země si nebude cizinec pamatovat ministra zemědělství, ani předsedu parlamentu, ale právě prezidenta. On je tváří států v cizině a mnoho lidí bude podle něj soudit celý náš národ. Měl by tedy podávat co nejlepší obraz o České republice po celém světě. Vystupovat sympaticky, reprezentativně a korektně.

Pravomocí prezident u nás moc nemá, ale přesto je občas i na něm, aby nějaké rozhodnutí vykonal, a k čemu by nám byla dokonalá pověst v cizině, kdyby to nefungovalo u nás. Měl by se tedy umět dobře rozhodovat, vést lidi, plánovat... Nic víc, než se očekává od jakéhokoliv šéfa, ale stejně to není zrovna málo.

I kdyby byla postava našeho nejvyššího představitele po všech stranách úplně precizní, mohlo by zde přesto být ještě několik problémů. Co kdyby byl náš vážený prezident ve skutečnosti podlý, prohaný člověk, co hledí hlavně na peníze, v soukromí je vulgární, surový

k manželce... Těžko soudit, ale kdyby se tohle provalilo o našem ideálním prezidentovi... Ne, měl by být dobrý člověk, jen dobrý člověk bude dělat dobré věci.

Je toho mnoho, co chci / chceme po našem prezidentovi. Až by se skoro mohlo zdát, že takového člověka nemá náš národ šanci najít. Že by to snad ani nemohl být člověk. Ale já neříkám, že prezident má být dokonalý a bezchybný, důležitá je vlastně jen ta jedna věc: aby to byl schopný člověk, který to s národem myslí dobře. A takového člověka dokážeme najít. Podívejme se do minulosti na Masaryka, Beneše, Havla... Půjde to.

Petr Hanák (G5)

Prezident, který by měl reprezentovat naši matičku zemi, Českou republiku, by měl mít hlavně dobré mravy a chování. Jak chce vymalovat naši republiku budoucím investorům jako ráj rostoucí ekonomiky, když se ani nedokáže správně chovat na veřejnosti?

S tímto také souvisí můj další bod, čímž je vyjadřování. Můj vysněný prezident sice nemusí mluvit jako básník - protahovat slova, používat exotické výrazy, ale zase z něj slova nemusí lézt jako z chlupaté deky. A když už jsme u toho vyjadřování, tak vládce našeho státu by určitě měl dobře ovládat cizí jazyky. Angličtina - to je samozřejmost, ale co taková němčina či francouzština? Neboť jak říkali naši předkové: Kolik jazyků umíš, tolikrát si člověkem.

O jeho schopnosti komunikovat se lze přesvědčit, když se podíváme zblízka na jeho úroveň vzdělání. Ty hodiny strávené nad otevřenými stránkami odborných knih musí přece k něčemu být. Tím i získá všeobecný přehled z různých oblastí

naší společnosti. A proto jsem toho názoru, že náš vládce by měl dosáhnout vyššího stupně vzdělávání. Tímto se také připraví na bezesné noci strávené v kanceláři, kde musí činit důležitá rozhodnutí, která rozhodnou o naší budoucnosti, o našem blahu.

Také musí mít srdce na správném místě a vůli ze železa, aby uměl přijímat i těžká rozhodnutí, která nejsou nejlepší, ale jsou nutná.

Na závěr něco o jeho fyzickém vzhledu. Sice nemusí být pohledný jako Casanova či model na útěku, který peláší před hordou roztoužených fanynek, ale zase by neměl vypadat, jako by právě vylezl z kanálu. S tím souvisí i styl jeho oblékání. Nemusí se nutně navlékat do módních obleků od slavných návrhářů, ale zato by měl svým šatstvem dát najevo autoritu a důstojnost. A hlavně by měl mít na paměti, že Pravda vítězí.

Zuzana Mikulíková (G5)

Ideálního člověka, pro roli prezidenta nejspíš nenajdeme, ale uchazeči o ono místo by měli být dobří lidé a mít snahu stát se státním prezidentem.

Prezident by měl umět zaujmout svým (slušným!) projevem mladé i starší. Být moudrý, vzdělaný a dobře vychovaný... Umět spolupracovat, poslouchat názory druhých a mít i svůj vlastní názor, riskovat, a přitom sázet na jistoty. Říkat pravdu, ale nebrat lidem naději. Umět uznat své chyby a snažit se je napravit. Mluvit s obyčejnými lidmi, kteří tvoří tento stát. Umět dělat rozumné kompromisy, a přitom si stát za svým. Dělat všechno dobré pro svou zemi a lidi v ní. Být vzorem a pozitivním příkladem.

Neměl by vzbuzovat v lidech strach. Být sprostý a urážet. Dělat vše dobré jen ve svůj prospěch...

Je jasné, že se nikdy nezavděčíme všem. Nikdo nejsme dokonalý. Všichni děláme lepší a horší rozhodnutí, činy... Tyto činy umíme do jisté míry ostatním i sami sobě tolerovat, ale všechno má svoje hranice.

To, jaký prezident je, záleží vlastně jen na nás. To my jsme ti voliči, díky kterým vládne ten, kdo vládne. Proto je podle mě důležité vést společnost, a hlavně mladé lidi k tomu, aby volili a aby se zajímali a věděli co, nebo koho volí.

Chtěla bych takového prezidenta, za kterého bych se nemusela stydět. Abych jednou svým dětem mohla říct: Byl to skvělý člověk a dobrý prezident a ano, to my jsme si takového člověka zvolili.

Magdalena Černá (G5)

Brzy budou prezidentské volby a všude kolem nás se budou objevovat desítky plakátů s tvářemi budoucích prezidentů. Měli bychom se rozhodovat, koho budeme volit. Protože mi ještě bohužel není osmnáct, nemohu svůj názor vyjádřit, a proto bych vám chtěla aspoň sdělit, jak bych si hlavu státu vysnila já.

Jaký by měl být? A co je pro mě nejdůležitější? Člověk, který by měl usednout na Pražský hrad, by měl být někdo, kdo nás zvládne dobře reprezentovat v zahraničí. Je důležité umět ukázat, že i v naší malé zemi jsou dobří politici a že už nejsme zastaralá komunistická země. S tím také souvisí schopnost vyjádření se před lidmi tak, aby si i nejmávanější politici v zahraničí pomysleli: to byl

nádherný projev českého prezidenta. A ne, aby se mezi sebou šklebili a mysleli si bůhví co špatného. Aby si to mohli myslet, je dobré nepoužívat nevhodné či hrubé výrazy. Mezi vlastnosti prezidenta by měla patřit rozhodně moudrost, čest, spravedlnost, poctivost a spousta dalšího. Měl by být prezidentem všech, ne jen bohatých, nebo jen chudých. Co bych já a možná spousta dalších ocenila, by byl smysl pro humor. Je dobré vědět, že státník je také jen člověk a umí se zasmát. Ale ne se vysmívat druhým.

To bych si opravdu přála. Tak uvidíme!

Klára Šimičková (G5)

Já osobně do politiky moc nevidím a zatím mě to ani netrápí. Čas se ale krátí a i já budu zanedlouho volit taky. Nejen do parlamentu nebo do senátu, ale čeká mne i volba prezidenta. Jak si myslím, že by měl správný prezident vypadat?

Prezident je člověk, který reprezentuje národ, a lidé by si ho měli cenit. Měl by reprezentovat zájmy národa. Je téměř nemožné zavděčit se všem, a proto by měl mít i svůj vlastní názor. Já od prezidenta očekávám hlavně vhodné vystupování, protože když tato podmínka není splněna, prezident nám uřízne pořádnou ostudu. Rozhodně nesmí nastupovat do funkce s postranními úmysly. I v nejtěžších chvílích by měl zachovat chladnou hlavu a rozhodnout se ve prospěch národa, ne svého postu. Samozřejmě by měl být upřímný a všechny důležité informace sdělovat lidem co nejdříve. Prezident by měl být jedním z nás, někdo, kdo už má v životě něco za sebou.

Ludmila Staňková (G5)

Prezident. Stojí v čele státu a je na něj upřena velká mediální pozornost. I když v demokratických zemích nemá úplně největší moc, tak je vlastně ten nejdůležitější. Co by měl takový správný prezident dělat a jak by se měl chovat? Pojdme se zamyslet. Kdo to ale vlastně je?

Prezident je hlava státu, která jej má zároveň reprezentovat. Je volen parlamentem, nebo samotnými občany. U nás v parlamentní republice má kromě některých zvláštních pravomocí moc jen formální, ale je to důležitý prvek v reprezentaci státu a to jak navenek před ostatními státy, tak před občany.

Myslím si, že by měl být pro lidi příkladem, měl by se chovat slušně (všude, ne jen na veřejnosti) a obecně si myslí, že by to měl být někdo, ke komu mohou lidé vzhlížet a na koho mohou být hrdí.

Šimon Petrásek (G5)

... s Pepou Přehnalem

1. Řeknete čtenářům, prosím, něco o sobě?

Jmenuji se Pepa Přehnal už od narození. Mou největší životní výhrou bylo oženit se s mou ženou. Mé životní motto: Nuda je největší nepřítel.

2. Jaké bylo Vaše dětství a kde jste studoval (můžete přidat i něco o své rodině)?

Narodil jsem se v roce 1988, takže jsem ještě socialistické dítě. Mám bratra a dvě sestry. Mamka je účetní a taťka dřevomodelář. Jsem ze Žabovřesk, vyrůstal jsem cca 800 m od školy. Studoval jsem na ZŠ Sirotkova, Bigy Brno a na pedagogické fakultě obory český jazyk a historie.

3. Nechtěl byste se podělit o nějakou vtipnou příhodu z dětství?

V deváté třídě někdo na záchodě o přestávce kouřil marihuanu. Do hodiny pak přišla paní ředitelka, zástupce a paní učitelka z matematiky (ta nejpřísnější ve škole). Velmi se na nás zlobili a všechny nás donutili, abychom na ně postupně dýchli. Já jsem se velmi bál. Ne proto, že bych kouřil marihuanu, ale já jsem si o přestávce dal uleželou játrovou paštiku, takže můj dech byl doslova dechberoucí. Když došla řada na mě, řekla paní učitelka, ať na ni dýchnu. V momentě, kdy to říkala, jsem to udělal. Ona mě vyzvala, abych počkal a pak teprve na ni dýchl. S malou dušičkou jsem to udělal a ona spustila, že to snad nemyslím vážně, že jsem prase, ať si někdy taky vyčistím zuby a pro ostatní kontrolory dodala, aby mě

už nekontrolovali, jinak by zápachem umřeli.

4. Jak trávíte svůj volný čas, jaké jsou Vaše koníčky?

Rád hraji na kytaru, chodím na výlety, čtu literaturu faktu o historii, hraju různé deskovky.

5. Co jste od své budoucí práce ve školním klubu při nástupu čekal?

Nový projekt, nové vztahy, nový přístup.

6. Jste spokojený s rekonstrukcí školního klubu?

Ano, jsem. Velmi. Určitě ještě budeme na zlepšování výzdoby pracovat.

7. Jaké nové vybavení do školního klubu byste si přál?

Toho je... ☺

8. Baví Vás Vaše práce? Co od ní nadále očekáváte?

No jasně, baví mě opravdu moc. Je to skvělá různorodá a kreativní práce, nikdy nemůže nudit.

Očekávám, že děcka bude školní klub bavit, budou sem chodit rádi a budou společně s námi růst.

9. Chtěl byste vzkázat něco našim čtenářům?

Každý den se těším na každého z vás.

Děkujeme za rozhovor!

Michala Marečková, Matěj Standara (G3)

Bc. Josef Přehnal

- narozen 1. 11. 1988
- po studiích na Biskupském gymnáziu vystudoval Pedagogickou fakultu Masarykovy univerzity, obor český jazyk - historie
- pochází z Brna, kde stále žije
- má bratra a dvě sestry
- je ženatý
- životní motto:
Nuda je největší nepřítel!

Foto © archiv J. Přehnal

Čeho byste chtěli během tohoto školního roku dosáhnout?

Markéta Sovová G3

Chtěla bych na konci školního roku dostat vyznamenání, úspěšně absolvovat z klavíru a chtěla bych být lepší člověk / kamarádka.

Prokop Štěpánek G8

Chtěl bych odmaturovat a dostat se na vysokou školu, která mě bude bavit. Chtěl bych prožít vzrušující dobrodružství s kamarády. Chtěl bych někam vycestovat. Očekávám, že se změní můj pohled na svět a bude v pozitivním slova smyslu, a budu se dívat očima, které vidí pestrobarevněji.

Ella Mikulková G2

Chtěla bych nepropadnout a mít dobré známky. Moc nevím. Asi se naučit jezdit na jednokolce.

Emma Kasanová G4

Chtěla bych získat vyznamenání a stipendium. A potom se naučit hrát na ukulele a umět šňůru.

Barbora Hynštová G8

Hlavně bych tento školní rok chtěla přežít ☺ a úspěšně odmaturovat.

Štěpánka Plocková G5

Chtěla bych mít 3 z němčiny a 4 z chemie.

Bc. Josef Přehnal

Chtěl bych uspořádat alespoň dva tábory a moc bych si přál, aby byly děti u mě v klubu šťastné a spokojené.

Jitka Coufalová

Chtěla bych, aby se povedly odborné učebny a stavba proběhla bez problémů, aby se tam pak studenti mohli učit.

Mgr. Terezie Zatloukalová

To je těžká otázka. V každé mé životní roli bych toho chtěla dokázat strašně moc! V roli třídní, aby všechny střípky naší vázy zůstaly na svém místě a abychom společně plnili a malovali vázu dalšími zážitky a vztahy. V roli tělocvikářky chci udělat všechno pro to, aby se stal tělocvik a pobyt pro naše studenty lákavější, dostupnější a aby se podařily všechny sportovní soutěže a kurzy. Prostě abychom jako v Zootropolis „udělali z naší školy lepší místo“. Prostě užívačka ☺.

Mgr. Dominika Močubová

Chtěla bych zdárně absolvovat kurz instruktora lyžování.

Helena Císařová, Simona Kapitánková (G3)

Přátelství

Báseň v próze

Zaplály koruny stromů

Zaplály koruny stromů podzimem. Zavlály standarty odporu, vztyčily se zástavy se zlatým sluncem posledního vzdoru. Žlutá, červená a oranžová kopí se ježila mezi zelení, namířená proti proše-divělému nebi. Jsou jich tisíce. Podzim - rebelie léta.

Zaplály koruny stromů podzimem. Mlčky sváděly urputný boj s mlhou. Bodaly proti ní, sekaly... Svět ztlchl očekáváním. Rvaly se o každý okamžik. Listí teklo proudem. Neoblomně ukazovaly světu svou ohnivou nádheru, ač je již halila mlha. Listí se vršilo pod jejich nohama.

Zaplály koruny stromů podzimem. Jejich zmáčené hlavy smutně skomírají, pohasínají. Voda z nich smývá barvy, odkapávají na zem. Poslední paprsky léta se snášejí k zemi. Útok byl odvrácen, obrana prolomena. Pokyvují stromy za soumraku.

Zaplály koruny stromů podzimem. Vítr z nich serval jejich šat. Hubené černé paže, kosti jen, sepjaly se k pusté obloze. Déšť se jim vysmívá, kropí jim nahá těla studenými kapkami. Kde je sláva podzimních vojsk?

Pohasly koruny stromů podzimem. Hřbitov plný kostlivců zbyl jen. Pomník neúspěšné války léta. Závěje tlející krve. Stromy pokořeny sklánějí svá zubožená těla. Přichází nová mrazivá paní, jež hrozí důtkami ledu a hejnem krutých netvorů. Nevslovuj to jméno!

Petr Hanák (G5)

Přátelství není nějaký příjemný doplněk života, ale nutnost. Jeho nepřítomnost vnímáme jako chorobu duše, cítíme se nezakotveni.

Přátelství nevyžaduje přílišnou aktivitu, ale co vyžaduje, je věrnost a přítomnost. Každý přítel je zvláštním světem, planetou citů, zkušeností, vzpomínek a aktivit.

Když otevřu příteli své srdce, stávám se sám sebou jako nikdy předtím.

Thomas More

Dnešní svět trpí materialistickou žádostivostí. Snažíme se dosáhnout svých ideálů prací přesčas a pozdním uléháním ke spánku, abychom si mohli koupit tento a tamten šperk, jíst tohle a tamto jídlo. Pomalu ale jistě se zapomíná na opravdové hodnoty, na hledání společného porozumění s lidmi. S ostatními nás pojí různé vztahy. Jsou jimi rodinné či partnerské, ale také přátelské, kterých si možná málo vážíme.

Snad každý již zažil nějaký příběh s kamarádem zahrnující neshodu, pomluvy, ponížení nebo ztrátu důvěry. Lidé jsou, ať se nám to líbí nebo ne, nestálí. Nemůžeme u nich hledat absolutní jistotu. Jeden den můžeme být milováni, ale druhý den už třeba ne. Proměnlivost je na tomto světě běžná, proto jedinou jistotou jsme my sami. Jen sami se sebou budeme opravdu celý život. Ačkoliv máme pocit, že poučení je tedy jednoduché, není tomu tak. Bez společnosti si ve světě stěží vystačíme. Osamocený život nic nepřináší, jen hledání krásy, porozumění

a obohacení u ostatních nás skutečně naplňuje.

Opravdoví přátelé nám totiž umožňují mít oázu pro duši, místo, kde se můžeme uklidnit, zasmát i vyplakat. Přátelé nám skutečně otvírají jakoby jinou dimenzi. Rodina je pro nás domovem, partner láskou, ale v přátelích hledáme porozumění, inspiraci, něco nového. Stejně jako my i kamarádi se nám mění, a v tom není nic špatného.

Ať už je přátelství jakkoliv čas pohlcující nebo místy únavná záležitost, je ho třeba. Výhodou v něm je ona pestrost, protože na rozdíl od rodiny si přátele můžeme vybrat. Jako jehly v kupce sena hledáme lidi, kteří jsou nám nejbližší. Díky této pestrosti dokážeme vyrůst, jak bychom sami nikdy nedovedli. Každý přítel se nám určitým způsobem vtiskne do srdce, až nakonec vznikne směsice jmen, kterou s úsměvem nazýváme svými blízkými.

Aneta Zelenková (G8)

Většina lidí vám na otázku, zda mají nejlepšího přítele, odpoví kladně. Kdo je však náš skutečný přítel? Jak ho poznat? Lidé často berou přátelství na lehkou váhu. Vlastně stačí jen kliknout na facebookové tlačítko „Přijmout žádost“ a už jsou z nás přátelé... Nebo ne?

Obecné chápání přátelství je v dnešní době často velice zkresleno a zkreslováno. Půjdeš se mnou na kafe? Jsi přítel. Uděláme si bláznivé selfie na Instagram? Jsme si tak blízcí! Tys mne pozval na oslavu narozenin? Ach, děkuju, jsi vážně kamarád! Jistě. Všecko jsou to příjemné záležitosti a milá gesta. A přesto nejsou příčinou ani důkazem pravého přátelství.

Opravdové přátelství spočívá především v poznání. A to v poznání natolik hlubokém, že jsme schopni vidět a respektovat jak dobré, tak i špatné stránky toho druhého – tedy svého přítele. Přátelství si žádá trpělivost, důvěru a úctu. Zní to banálně a jednoduše, ale smutnou pravdou je, že my lidé to veliké a důležité, co se skrývá pod těmi nepatrnými slůvky, až příliš často přehlídíme, podceňujeme. Bez trpělivosti o přítele rychle přijdeme, bez důvěry jej snad ani nezískáme a bez úcty nemá žádný vztah smysl.

Příčinou vzájemné blízkosti je porozumění, důsledkem radost. Radost z přítomnosti duše, která rozumí té naší, radost z pouhého bytí. Někteří lidé si myslí, že je důležité si často povídat, psát, telefonovat, ale opak je pravdou: skuteční přátelé si rozumějí i beze slov. Troufám si říci, že v tom opravdovém, hlubokém přátelství jsou slova často zbytečná. Tam jsou totiž již dávno nahrazena. Čím? Na to snad přijdete sami...

Anna Múdra (G8)

Přátelství. Tajuplné slovo, které vyvolává v každém člověku celou řadu emocí. Čím to je? Čím to, že některá slova nás nechávají naprosto klidnými, a jiná, jako třeba přátelství, v nás vyvolávají přímo emoční bouři? Jedním z hlavních důvodů je, že se toto slovo nepoužívá příliš často. Mnohem častěji můžeme slyšet jeho synonymum kamarádství.

Kamarádství však není z daleka totéž jako přátelství. Kamarádit se můžeme s kdekým, ale stát se pro někoho opravdovým přítelem není zdaleka tak jednoduché. Přátelství potřebuje spoustu vložené energie, a mnohdy i sebeobětování.

Být pro někoho přítelem znamená být připravený. Být připravený kdykoliv svému příteli podat pomocnou ruku, být mu nablízku.

Dalším nemalým rozdílem mezi kamarádstvím a přátelstvím je jejich délka. Mnohá kamarádství nemají dlouhého trvání, zato přátelství, to jsou celoživotní záležitosti. Je to asi tím, že přátelit se nemůžete s každým. Přátelé musí mít něco společného. Nejde však přesně říct, co by to mělo být, ale asi všichni tušíme, že tam to něco opravdu musí být.

Člověk může mít ve svém životě stovky kamarádů, nebo pouze pár skutečných přátel. Toto nejspíše souvisí s již zmíněnou energií, ale i s tím tajemnem, které je nedílnou součástí tohoto vzácného vztahu.

Co je více? Veliká spousta kamarádů, nebo hrstka přátel, která na nás nedá dopustit ani v nejtěžších chvílích našich životů? Tuto otázku si musí každý zodpovědět sám za sebe. Nelze obecně říci, co je lepší, ale já bych bez jakýchkoliv debat volil právě tu hrstku.

David Lang (G8)

Mezi cíle, především mladých děvčat, zajisté patří najít si nejlepší kamarádku, v dnešní době spíš „být s někým best friends“. Koupit si náramky přátelství, bavit se jenom spolu a chodit všude jenom spolu. Pokud ale výběr kamarádky nebyl dostatečně dobře promyšlen, stane se často, že kamarádství na život a na smrt po krátké době skončí. Dívka si najde lepší náhradu, koupí nový náramek a na původní kamarádku si už ani nevzpomene. Má tedy označení nejlepší přítel vůbec nějaký smysl?

Přátelství je v životě člověka nepostradatelné a to z mnoha důvodů. Přátelé jsou lidé, kteří nás dobře znají a ví, co nás potěší. Obohacují nás a doplňují. V přítomnosti přátel, o to více pak těch nejlepších, jsme sami sebou. Můžeme dělat cokoli a nebát se jejich reakce. Nejlepší přítel je jistota. Může to být skvělý pocit, vědět, že mě má můj kamarád nejraději ze svých přátel.

Označení nejlepší přítel může ale často vytvářet problémy. Když takto totiž někoho nazýváme, dáváme ostatním zároveň najevo, že pro nás nejsou tolik důležití. Aniž bychom chtěli, vzbuzujeme v nich smutek, žárlivost nebo i hněv. Možná je kvůli tomu ztratíme úplně.

V našem životě jsou a vždy budou lidé, ke kterým máme lepší vztah než s těmi ostatními. Nemusíme z nich ale zrovna vybrat jednoho a nazývat ho tím nejlepším. Přátelství není jako manželství, ve kterém jde pouze o jednoho člověka. Přátelsky bychom se přece měli chovat ke všem. Pokud ale je ve vašem okolí člověk, který se vám vybaví při slovech nejlepší přítel, buďte za tento obrovský dar vděční. Není to rozhodně samozřejmost.

Klára Buchničková (G8)

Jeffery Deaver: Zapadákov

Přel. Dalibor Míček

Vyd. DOMINO, Ostrava 2015, 592 s.

Detektivka je čtení pro každého a pro každou příležitost, univerzálnější čtení byste těžko hledali. Já jsem hmátl po docela nové knize *Zapadákov* od anglického autora Jefferyho Deavera. Spisovatele byste mohli znát jako autora detektivek s hlavní rolí Lincolna Rhyma, vyšetřovatele upoutaného na kolečkové křeslo a neschopného jediného pohybu tělem. V této knize ale necháváme Lincolna v New Yorku a přesouváme se na poloostrov San Francisco. Společnost nám bude dělat ne úplně řadová žena-detektiv Kathryn Danceová, odbornice na řeč těla.

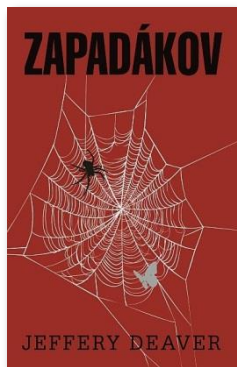
Případ, jaký před Kathryn leží, také nespadá do kategorie běžných zločinů. V hudebním klubu *Zapadákov* ucítili diváci na začátku koncertu kouř. O několik okamžiků později se celého davu zmocní panika, utíkají k bezpečnostním východům, které jsou ale jakoby nějakou nešťastnou náhodou zablokované. Výsledkem tlačenice jsou tři mrtví, několik v kritickém stavu, desítky zraněných. Zajímavé je, že v klubu vůbec nehořelo, klimatizace pouze nasála kouř z hořícího barelu od nafty. Kathryn se svým týmem usuzuje, že panika byla vyvolána záměrně. Jenže proč? A proč pachatel onen klub prostě nezapálil? *Zapadákov* navíc není jediný takový incident.

Ještě než mě během čtení knihy stihlo napadnout nějaké pozitivum, všiml jsem si negativa. Překlad není z nejlepších a zvláště v pomaleji běžících částech

působí jako pěst na oko. Neobratné formulace, nepřesnosti... Kniha se ale rychle rozběhne a na nedokonalosti překladu je vlastně zapomenuto. Pořád se něco děje, dohromady se proplétá několik vyšetřovaných případů... U Deavera jsou klasické kapitoly z pohledu pachatele, kde se čtenář přesně dozví, co chce udělat příště, a trne, jestli na to policie včas přijde. Tento zdařilý nápad nechybí ani tady. Postavy jsou krásně reálné, zápletky nechybí originalita... Co je autorovi ke cti, je to, že kniha není plná mládeži nepřístupných scén, jak je dnes zvykem v jakémkoli žánru. A rychlík jede, ale místo aby na konci nějak spořádaně zastavil, spěje bohužel k velmi nepravděpodobnému závěrečnému lopingu.

V několika posledních kapitolách se totiž stane hned několik věcí, z nichž jedna je méně uvěřitelná, než druhá. Autor byl příliš odvážný a závěrečné překvapení trošku přehnal. Poněkud nešťastný konec povedené knihy.

Ano, kniha je vskutku docela povedená. Trošku ji sráží překlad a nešťastný závěr, ale zase slibuje spoustu napětí a zábavy. Nezbyvá mi, než *Zapadákov* doporučit jako jednoduchou knihu na vydechnutí po náročném dni.

Petr Hanák (G5)

Psi mají přibližně sto různých výrazů v obličejí, nejvíce z nich je v kombinaci s ušima.

Kočky mají lepší paměť než psi. Test, který provedli vědci na Michiganské univerzitě, odhalil, že zatímco psi si pamatují věci ne déle než pět minut, kočka si zapamatuje události až šestnáct hodin. Tímto překonává opice a orangutany.

Mars táhne za sebou obří magnetický ohon. Ztrácí tak svoji atmosféru.

Nejteplejší planetou naší sluneční soustavy je Venuše s průměrnou povrchovou teplotou slušných 462 stupňů.

Kdybyste stáli na planetě Merkur, Slunce by se vám zdálo 2,5x větší než na Zemi.

New York se vzdaluje od Londýna o 2,5 centimetru ročně.

Alergií na vodu trpí okolo třiceti lidí na světě. Pokud se zpotí nebo rozpláchnou, objeví se jim bolestivé vyrážky.

Své narozeniny slavíte společně s dalšími 19 miliony lidí.

Přes 90 % nemocí je způsobeno stresem.

Děti se smějí průměrně 400x denně. Dospělí pouze 15x denně.

Tomáš Javora (G3)

Baví se takhle dinosaur a slon. Slon se ptá dinosaura: „Hej, Dino, přidal si tě Noe na facebooku do přátel?“

Dinosaurus: „Ne.“

Slon: „No, tak to jsi v háji!“

Když Chuck Norris krájí cibuli, tečou jí slzy.

Chuck Norris neužívá steroidy. Steroidy užívají Chucka Norrise.

Chuck Norris o sobě mluví ve čtvrté osobě.

Chuck Norris práská otočnými dveřmi.

O lordech:

„Jean, běž zalít trávnick!“

„Ale, Pane, vždyť prší!“

„Nevadí, vezmi si deštník!“

„Jean, přineste mi klavír.“

„Proč, pane?“

„Zapomněl jsem si na něm doutník.“

„Jean, má citrón křidélka?“

„Ne, pane.“

„Tak jsem si zase vymačkal do čaje kanárka.“

„Jean, má televize dvířka?“

„Ne, pane.“

„Tak to jsem se zase díval celý večer do kamen.“

„Jean, přineste mi okno.“

„Proč, pane?“

„Chci se podívat do zahrady.“

Aneta Vobořilová (G3)

**Lercháč – školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a
střední odborné školy pedagogické
Brno**

Redakční rada:

Michala Marečková, Matěj Standara,
Helena Císařová, Simona Kapitániková,
Tomáš Javora, Aneta Vobořilová, Kamila
Borovcová, Petr Hanák, Mgr. Monika
Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Jazyková korektura a sazba:

Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Návrh titulní strany:

Zbyněk Řehoř

Redakce:

Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Společenství
přátel Cyrilometodějské školy Brno z. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhrad-
ně v elektronické podobě v maximálním
rozsahu tří normostran na adrese [caso-
pis@cmgp.cz](mailto:caso-
pis@cmgp.cz). Redakce si vyhrazuje právo
na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v listopadu 2017.
Jeho elektronickou podobu naleznete na
[http://www.cmgp.cz/skolni-casopis-
lerchac/](http://www.cmgp.cz/skolni-casopis-
lerchac/).

Uzávěrka příštího čísla je 31. 1. 2018.